

Christian Partos

E.L.O. på Galleri Lokomotiv, till 4 feb.

16 glödlampor med dimmerfunktion, 16 tunna kablar, 16 små motorer och en bärbar dator.

Så skulle jag kunna beskriva den version av Christian Partos installation E.L.O. som just nu ställs ut på Galleri Lokomotiv i Örnsköldsvik, och just så reagerade jag, när jag stressad klev in i rummet och såg alldeles vanliga glödlampor hänga i en cirkel från taket.

Så faller en lampa, som en ljusdroppe, ned i rummet, så en till, och en till. Ytterligare tre följer, men när de nått de förstas nivå, är dessa redan på väg att lyfta, och så fortsätter det: ljuspunkter som skiftar i styrka och letar sin position, dansande i perfekt, men oväntad, koreografi.

Att beskriva hur E.L.O. "ser ut" är inte möjligt i ord, ett foto gör det absolut inte rättvisa och en video förmår inte heller förmedla upplevelsen av detta oupphörligt föränderliga verk. Där det alltid är att föredra att man ger sig tid att betrakta, verkligen se ett konstverk, kan man, om det gäller en målning eller en skulptur, oftast ändå säga att man sett den, även om man bara gått snabbt förbi, men så är det inte här. I verket E.L.O. är tiden en integral del och tid kan bara upplevas minut för minut, det går inte att se tio minuter på ett ögonblick.

Glödlamporna har stannat i en perfekt cirkel en meter över golvet. En paus i jämn ljusstyrka. Jag väntar. Så släcks lamporna nästan helt, tänds igen men i olika takt, signalerar snabbt till varandra, så rör sig en, sedan en till, några fler, uppåt, ned igen, som dansande eldflugor. Blicken dras till ljuset och rörelsen som till en öppen eld, och samma känsla finns här, det är något välbekant och tryggt i upplevelsen, samtidigt som jag inte tröttnar på att titta: den ständiga, oupprepade förändringen är hela tiden ny och oväntad. Jag kommer på mig själv med att se varje lampa som en individ, med ett uppsåt, en uppgift, kanske försöker den komma ifatt eller springa ifrån de andra, kanske talar den till sina medlampor, kanske följer den ett intrikat mönster i en dans utan slut, eller kanske har den en stämman att sjunga eller spela i en symfoni jag inte kan höra.

Att försöka förstå denna ljusinstallation är att associera till andra upplevelser, av vatten, eld, dans, musik, poesi . . . Jag påminns om en döv man i Joanne Greenbergs bok "I detta tecken", som tecknar att han alltid tänkt att det måste låta himmelskt, när solljuset träffar glaset i ett skyltfönster.

Just så känns E.L.O. för mig.

Det är ett imponerande genialt verk, tekniskt avancerat, men ändå så enkelt och omedelbart tillgängligt för alla som tar sig tid, och en helt fantastisk upplevelse!

Text och foto: Christina Ottosson

Volym 2012-01-31